తెల్లటి-చీకటి

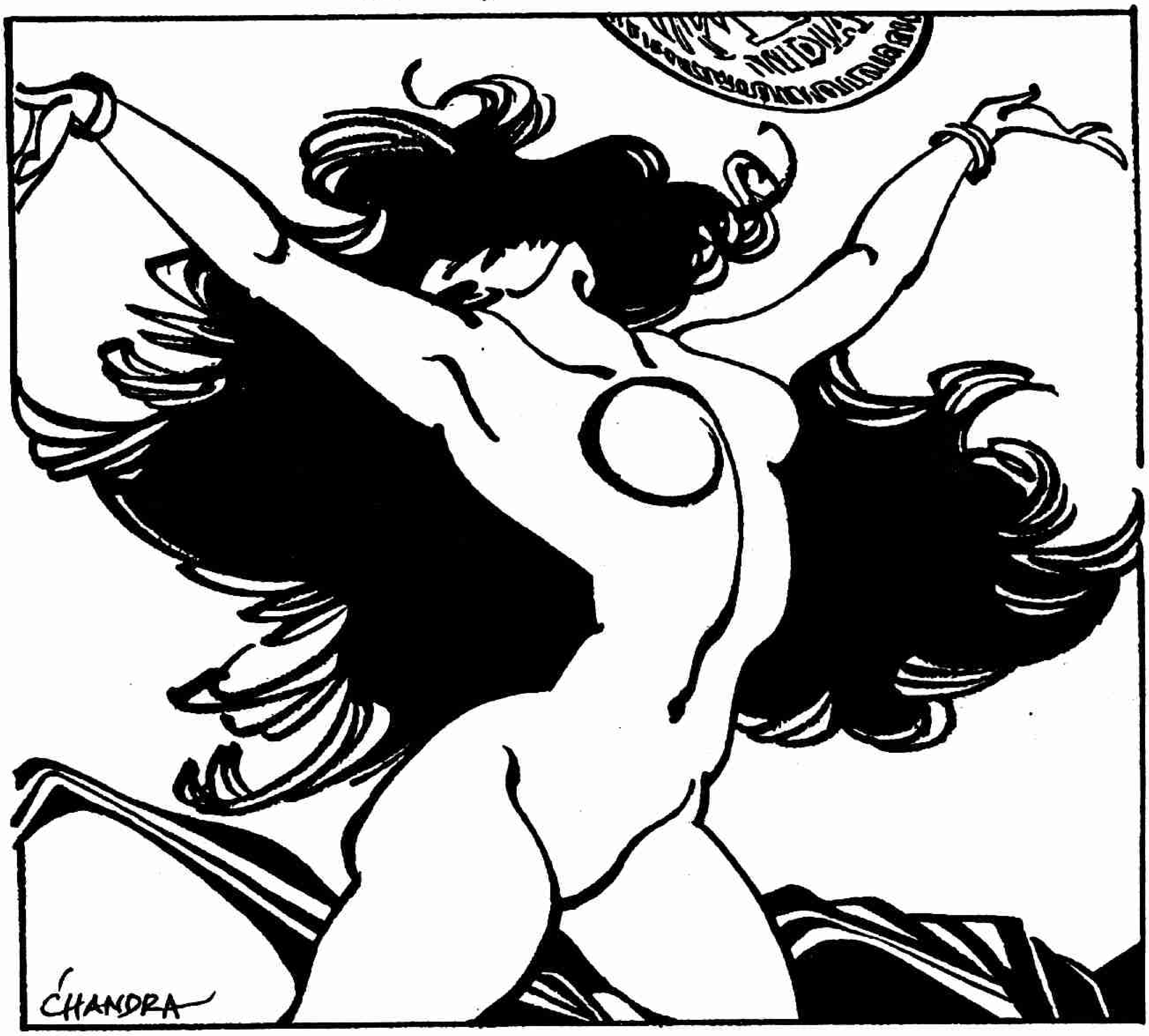

ఆ రాత్రికి సమయం లేదు... కానీ ఓ జీవితం విలువుంది. వెన్నెల చీకటి కలగలిసి కమ్ముకున్నాయి ఆ యింటి నా రాత్రి...

ఆ చీకటికి కోరిక.... ఆరాటం...

ఆ వెలుగుకి బాధ.... ఆశ

గదిలో లైటు వెలుగుతున్నా.... తాతలనాటి పందిరిమంచం, ఆ మంచం కింద పూర్తిగా ఇంకేం ఉపయోగం లేవని కప్పెట్టిన పాత సామాన్ల అంచులు.... ఆ వెలుగులో స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నా.... ఆ గదంతా చీకటే.... తెల్లటి చీకటి.

ప్రేమగా మల్లెపందిరంతా పల్చగా పాకి పచ్చటి ఆకులకి... తెల్లటి మొగ్గలకి కొద్దిమాత్రమే

తేడా మిగిల్చిన నీలి వెన్నెలైనా, అదే పండు వెన్నెల.

గది గుమ్మం దగ్గరుంది వసంత. తన దృష్టికి అంతే.... బయట వున్నవి - వెలుగు - ఆశ. ఆ గదిలో అవుండవు తనకి. అక్కడ ఇరుకు- చీకటి - లోభం...

ఆ గదన్నా, ఆ మంచమన్నా విపరీతమైన కోర్కుండేది వసంతకి ఆరేళ్ళక్రితం, పెళ్ళయిన కొత్తలో ఓ మూడు నెలలు - అప్పుడు - ఇప్పటిలా మల్లెపందిరిని మెల్లిగా తట్టి పిలిచే గాలిసవ్వడి తప్ప ఇంకేం వినపడని నిశ్శబ్దంలో ఇలా ఆ గదిలో అడుగుపెట్టే అవకాశం ఉండేది కాదు.ఉన్న ఒక్క వరండా పడకలకి చాలక ఆ గదిలో కనీసం ఓ అరడజను మంది పిల్లలేనా చేరేవారు. అత్త, మామ, వయసొచ్చిన ఆడబిడ్డలు. పురిటికని వచ్చిన పెద్దాడబిడ్డ పిల్లలు. ఆ మూడునెలలు గది వాళ్ళవల్ల ఇరుకు. ఆ తర్వాత భర్తని ఉద్యోగానికని వందమైళ్ళ దూరం తరిమారు.

ఇప్పుడెవరూ లేకపోయినా, ఆ గది ఇరుకే. ఆ ఇరుకులో ఇంక వొదిగే వోర్పు లేదు. అందుకనే ఈ రాత్రికి సమయం అఖ్కర్లేదు వసంతకి. ఏ క్షణమైనా చాలు.

"వసూ...."

గదిలోంచి - మంచం మీంచి - ఆ పిలుపు.

ఆ పిలుపు సాఫీగా ఉండదు. నొక్కేసినట్టుంటుంది. ఆ గొంతుని ఆరాటం నొక్కేస్తుంది. ఆ పిలుపులో జీర, ఒణుకు సెగలా మండుతున్న కోర్కెవి - ఆ గదిలో మంచం మీద ఓ సింహం. ఆ సింహం వొంటి నిండా ఆకలే. ఆకలి తీరేవరకూ ఏం వినే ఓపికుండదు. ఆ తర్వాత విన్నదానికి విలువుండదు.

"వసూ...." మళ్ళీ బొంగురుగా వినిపించింది భర్త పిలుపు.

తనని తను చూసుకుంది వసంత. తన వొంటిని, చీరని, తనలోని ఆశని - ముందుకి అడుగేయబోతుంటే చేతికి తలలో పూలు చల్లగా, మంచులా తగిలాయి.

అలా పూలు పెట్టుకోవాలని, తెల్లచీర సింగారించుకోవాలని లేదు వసంతకి. కానీ అన్నీ చేసింది. ఏ బలవంతం లేదు. లోభం తప్ప. జీవితం అరుదుగా అందిస్తున్న అవకాశం తప్ప.

మల్లెపూలు పూసినన్నాళ్ళు ఎదిగిన ఆడబిడ్డలు, వయసొచ్చి కేవలం పూలమీదే మనసునిండిన వాళ్ళు ఇంటినిండా వున్నారు. పూలు తృప్తిగా వసంత వరకూ రావు. పూలు కొనుక్కుని పెట్టుకునే అవకాశమూ లేదు ఆ యింట్లో. ఇంక ఒక్కరోజు, ఆ ఒక్కరాత్రి నెలకోసారి వస్తుంది. ఉద్యోగానికి సెలవుపెట్టి, వందమైళ్ళు ప్రయాణం చేసి, ఒక్కరోజు మాత్రం గడపటానికి భర్త వచ్చినప్పుడు ఆనాడు ఆడబిడ్డలు వంతుకి రారు. సహజంగా పూల మీద ఆడదాని కున్న మమకారం చంపుకోలేక, నెలకోసారి వచ్చిన అవకాశం ఒదులుకోలేక, ఆ పూలు పెట్టుకోవటం, వాటికి తోడుగా తెల్లటి చీర కట్టుకోవటం...

"ఎంతసేపు ఆ గుమ్మం దగ్గర - రావే"

కోర్కె ఆవేశంలోకి మారుతోంది. ఆ తర్వాత కోపం.... అసహనం.... బాధ...

దీనికంతటికి కారణం వెతికింది వసంత చాలాసార్లు. కనపడే కారణం ఒక్కటే.... మామగారు తనను పంపించకపోవటం. తెలిసి, కావాలనే తనని భర్తని విడదీసిన మామగారి పరిస్థితీ తెలుసు. ఆరుగురు పిల్లల సంసారాన్ని అరవై రూపాయల గుమాస్తా ఉద్యోగంతో ఆయన నెట్టుకు రాలేడు. ఆ విషయమూ తెలుసు. ముందు కొన్నాళ్ళు సానుభూతుండేది... సరిపెట్టుకోగలిగింది జీవితాన్ని.... కాని దానికి హద్దులేదు.... అలా సరిపెట్టుకోటానికి అంతు లేదు.

కొడుకు కోడలు కలిసి వేరే ఊళ్లో కాపరం చేస్తే, వచ్చే నూట ఎనభై రూపాయల జీతంలో

కొడుకు డబ్బు పంపడని అనుమానం. పంపినా ఇంత ఎక్కువగా, ఇంత శ్రద్ధగా పంపడని అపనమ్మకం. అందుకని ఆయనకి కనిపించిన ఉపాయం ఇదే..... అదే చేస్తున్నాడు వసంత మామగారు.

ఆరేళ్ళు నిండిన ఈ నెలసరి దగ్గరి జీవితంలో.... ఈనాడు వసంతలో ఆ ఇంటి పరిస్థితి మీద సానుభూతి లేదు. మామగారి స్వలాభం మీద అసహ్యం ఉంది. కొడుకుని నమ్మలేని ఆయన అప నమ్మకం మీద, తనని ఇంటి చాకిరీ గొడ్డులా చూస్తున్న వాళ్ళమీద మనుషులనే భావనే లేదు.

గుమ్మందాటి ఒక్కొక్క అడుగే వేస్తుంటే, ప్రతి అడుక్కీ తన చీర అంచుల చుట్టూ చీకటి పేరుకుంటున్నట్టుంది వసంతకి.

ఒక్క ఉదుటున లేచాడు తను.

చల్లటి మంచులాంటి మల్లెపూల రేకుల్ని, వొత్తయిన జుట్టుని చీల్చుకొని వెచ్చగా, వేడిసెగలా తలకి తగులుతోంది అతని ఊపిరి.

నెలరోజుల సమయాన్ని కొన్ని క్షణాలుగా మార్చే కౌగిలి అది. వసంతకి భర్త అంటే ఇష్టం. అంతకన్నా ఇద్దరూ కలిసి నిండుగా గడిపే రోజులమీది కోర్కె. ఏ అడ్డూ లేకుండా స్వతంత్రంగా తోడునీడలా గడిపే ఆ జీవితమంటే ఆశ.

అందుకని ఆ కౌగిలిలో, ఆ చేతుల కోర్కె ఇరుకులో వొదిగిపోలేదు తను.

వొదిలించుకుని దూరంగా తొలిగిన భార్యవేపు చూశాడు రంగనాథం.

భర్త చూపుల్ని చూళ్ళేదు వసంత. ఇదొక్కటేనా దారి అని ఆలోచిస్తోంది తను. ఇదే మొదటిసారి కాదు ఈ ఆలోచన.

ఈ ఆలోచన వచ్చినప్పుడల్లా గడచిన జీవితం గుర్తుకొచ్చేది వసంతకి. పెంచి పెద్ద చేసిన అమ్మమ్మ ప్రేమ, మూడుముళ్ళూ వేయించగలిగానన్న తృప్తి పూర్తిగా పొందకుండానే ఆవిడ కళ్ళు మూసిన ఆ క్షణం, పుట్టిల్లన్నది తెలియక ఈ ఇంటినే జీవితంగా భావించుకొన్న రోజులు.

ఇప్పుడు.... ఈనాడు.... ఏమిటీ జీవితం అన్న బాధ.... ఎంత సరిపెట్టుకుందామన్నా భర్తతో కలిసి గడిపే రోజులే కరువు.

ఈ ఆరేళ్ళలో నెలకొక్కరోజే లెక్కగా కాకపోయినా అప్పుడప్పుడు పండుగలకి సెలవు దొరికినప్పుడు, రెండు మూడురోజులు ఎవరో దగ్గరవాళ్ళ పెళ్ళికని సెలవుపెట్టి గడిపిన వారం, పదిరోజులు లేకపోలేదు. కాని ఆ రోజులూ తృప్తి కలిగించలేదు. అది అందరూ గడిపే సంసార జీవితాన్ని అందివ్వలేక పోయింది. పది రోజులైనా ఒక్కరోజులాగే ఉండేది. భర్త మళ్ళీ వెళ్ళిపోతాడే అన్న భావన ఆ తృప్తిని ప్రతిక్షణం పొడుస్తుండేది. అందుకే ఈ ఆలోచన.

భర్త తన దగ్గర కోరుతున్నది ఇదే - ఇదొక్కటే తనకున్న ఆయుధం. భార్యాభర్తలుగా నిండైన జీవితాన్ని తీర్చిదిద్దుకోవటానికి, భర్తలో ఉన్న పిరికితనాన్ని, చేతకాని మనస్తత్వాన్ని, కేవలం జీవితాన్ని నెలకి ఒక్క రాత్రిగానే ఆరేళ్ళ నుంచి గడిపేస్తున్న అతనిలోని జడత్వాన్ని జాగృతం చేయటానికి ఈ దారైనా తప్పులేదు.

"మన పెళ్ళయి ఆరేళ్ళయింది" అంది అటు తిరక్కుండానే.

"అయితే" అన్నాడు.

రంగనాథానికి అసహనంగా ఉంది. కోర్కె తీరే అవకాశాన్ని సమయంతో కొలుచుకుంటున్నాడతను. అతనికి ఈ ఆలోచనల్లేవు. జీవితాన్ని వేరే మార్చుకోవాలన్న ఉద్దేశం లేదు. ఆ క్షణాన అతనికున్న బాధంతా వసంతని సుముఖంగా చేసుకోవటం వరకే పరిమితం. ఆ కోర్కెలో ఓర్పు కూడా నశిస్తోంది.

"అయితే ఏమిటండీ, ఇంకా ఎన్నాళ్ళిలా, గతిలేదన్నట్టు తప్పదన్నట్టు? ఇలా నెలకొక్కసారి. ఇదే బాగుందా?"

"ఇప్పుడేమయిందని, ఎందుకు చెప్పు ఇలా అనవసరంగా"

వసంతకి ఏడుపు, కోపం వచ్చాయి. భుజం మీద ఆ చెయ్యి అసహ్యంగా ఉంది. భర్తలో ఆ క్షణాన కోర్కె కనిపించలేదు వసంతకి. కక్కుర్తి, లోభం కనిపించాయి.

'ఇలా నేనేం మొత్తుకుంటున్నా మీ కక్కుర్తే బాగుందికదూ మీకు? ఆరేళ్ళ నుంచీ మొగుడూ పెళ్ళాల్లా కాకుండా, దొంగల్లా, అర్ధరాత్రి ఇలా అఘోరించడమే ఆనందంగా ఉంది కదూ? నేనీ ఇంట్లో చాకిరీ చేస్తూ గొడ్డులా బతుకుతుంటే, అణా పూలకోసం అబ్బరంలా దేవుళ్ళాడుతుంటే నెల కోసారొచ్చి, ఇలా చేతకానితనంగా తప్పించుకుపోవటమే జీవితంలా ఉంది కదూ మీకు' ఈ బాధంతా, ఈ ఆవేశమంతా గొంతుకలోనే ఆగిపోయింది వసంతకి. బయటికి రాగలిగింది ఏడుపు ఒక్కటే.

మాట్లాడని వసంతే తప్ప ఇంకేం కనపడలేదు రంగనాథానికి. లైటు వేపుంది అతని దృష్టి. ఆ వెలుగు అతని కంత వీలుగా లేదు. అందుకనే లైటార్పేశాడు.

అసలే చీకటిగా ఉన్న వసంతకి ఇంకా చీకటిగా అనిపించింది. ఎంత గింజుకున్నా ఆ చీకట్లోంచి విముక్తి దొరకదనిపించింది. రెండు చేతుల్తో చుట్టేస్తున్నాడు రంగనాథం. అతని ఆవేశానికి ఎంతో వేడుంది. అతని కోర్కెకి నెలరోజుల బలం ఉంది. అరుదుగా దొరుకుతున్న అవకాశం అండ వుంది.

వసంత గింజుకుంది.... రక్కింది.... దొర్లింది.

చీకట్లో.... తాతలనాటి ఆ మంచం మీద పాకుతున్నాడు రంగనాథం. చీకటి అంచుల్ని పట్టుకు వేళ్ళాడుతున్నాడు. బలం పెంచుకుంటున్నాడు. అడుగుతున్నాడు.... బతిమాలుతున్నాడు, పిలుస్తున్నాడు.

"వద్దని.... ముట్టుకోవద్దని" కోపంగా సన్నగా అరిచింది, తోసేసింది. భర్త నుంచ మరీ తప్పించుకునే సత్తువలేదు వసంతలో. చీకటిలో కూరుకుపోతున్నట్టు ఎన్నటికి నెరవేరని ఆశ వెక్కిరిస్తున్నట్టు ఉంది.

"వసంతా ఏమిటిది, నాన్నా వాళ్లు లేస్తారు. ప్లీజ్ ఊరుకో" అన్నాడు.

రంగనాథం, తండ్రి మాట ఎత్తేటప్పటికి ఇంకా కోపం వచ్చి మరీ బలంగా తోసింది వసంత. తల గోడకి తగిలి దిమ్మెక్కింది రంగనాథానికి. ఆవేశం తగ్గింది ఏడుపొచ్చింది. చావని కోర్కె చంపుతోంది.

'వసంతా, నానా తిప్పలూ పడి నెలకోసారి వస్తే ఇలా బాగుందా? ఇంక నా వల్లకాదు వసూ. ప్లీజ్, వసూ"

రంగనాథం అరచేతులు రెండూ పాదాల మీద వెచ్చగా తగిలాయి వసంతకి. చచ్చిపోవాలని పించింది. తనమీద తనకే ఎంతో అసహ్యం వేసింది. భర్త బతిమాలుతున్న మాటలు, కాళ్ళు పట్టుకున్న పరిస్థితి, జాలి.

ఒదిగి అందుకుంది రంగనాథాన్ని. భర్తని గుండెలకి కరుచుకుని చీకట్లోకి వొరిగిపోయింది వసంత.

★ ★ ★

ఆ రాత్రికి యేడాది నిండిన ఓరోజు మల్లెపందిరి పక్కన నిలువెత్తు లేచిన మంట వసంత శరీరంతో భయంకరంగా మండింది.

ఆ ఎర్రటి ఊదారంగు మంటల్లో కిరసనాయిలుకి చోటుంది. వసంత గీచి వెలిగించిన అగ్గిపుల్లకి చోటుంది. తను కట్టుకున్న చీరకి, రంగనాథం అంత ఆవేశపు కోర్కెకి, పాతికేళ్ళ వసంత శరీరానికి చోటుంది కాని, ఆ రాత్రికే చోటులేదు. సంసారాన్ని తృప్తిగా దిద్దుకోవాలన్న వ్యర్థ ప్రయత్నాలకే చోటులేదు.

ఇంటిల్లిపాది ఘొల్లుమన్నారు.

వసంత మామగారికి భయం వేసింది. తను చేసిందేమిటో తనకి తెలుసు. తనకి, కొడుక్కి మధ్యనున్న అపనమ్మకం కోసం, తన కుటుంబానికి కనీసపు సగటు జీవితాన్ని ఏర్పరచుకోగలిగిన అవకాశం, స్థైర్యం లేని పరిస్థితి కోసం చేసిందేమిటో, ఆ మంటకి కారణమేమిటో తెలుసు. అందుకని పిరిగ్గా ఇల్లాంతా తిరిగాడు. ఎదుర్కోవలసిన పరిస్థితుల్ని తలుచుకుంటూ, తప్పించుకునే అవకాశం కోసం వెతుకుతూ ఆరాటపడ్డాడు.

★ ★ ★

కాలి బొబ్బలెక్కి, వికృతంగా వున్న వసంత శవాన్ని చూశాడు రంగనాథం. భయం వేసింది. తిన్నగా చూల్లేకపోయాడు. లోలోపలి వ్యామోహం, పరిస్థితులకి అడుగున కప్పడిపోయిన ప్రేమ - మళ్ళీ చూశాడు. ఆ సన్నటి, తెల్లటి ఒళ్ళు - ఓర్పుగా, ప్రేమగా తనని తాకే వేళ్ళు. ఏడుపు ఉండలా గొంతు కడ్డుపడింది రంగనాథానికి.

ఇప్పుడెలా అనుకున్నాడు. ఈ జీవితం ఏమిటనిపించింది. ఇంక నెల కొక్కసారి శెలవ పెట్టఖ్కర్లేదనిపించింది.

"నెల కొక్కసారి. ఇలా దొంగల్లా...." వసంత మాటలు గుర్తొచ్చాయి.

మొదటిసారిగా తన చేతకానితనం గుర్తింపు కొచ్చింది. అసహ్యం, ఏడుపు, కోపం వచ్చాయి. తండ్రిమీద కోపం వచ్చింది. వసంతని నిలువునా చంపిన తండ్రిని చంపాలన్నంత కోపం వచ్చింది. ఆ కోపంలో తండ్రి స్వార్థమే తెలిసింది. ఇంకా ఆ స్వార్థం వెనకాల పరిస్థితి - రోజు గడవటం కోసం అలా చేయించిన ఆర్థికస్థితి తెలియలేదు రంగనాథానికి. ఆడా మగా అన్న తేడా లేకుండా, తిండి తినే ప్రతి మనిషి పని చేయాల్సిన అవసరం ఏర్పడింది ఆ యింట్లో అన్న గుర్తింపు రాలేదు. సమయం లేని ఆ రాత్రి విలువ తెలియలేదు ఇంకా.

రంగనాథం వెనక్కి పిల్లిలా వచ్చాడు తండ్రి. పెద్ద కుర్రకి మూల రహస్యం చెప్పవాడిలా, రంగనాథం జుట్టుని, తలని మృదువుగా రాశాడు.

"లే, ఎంతసేపలా" అన్నాడు గొణుగుతూ.... రంగనాథం కదల్లేదు.

"పోలీసులొస్తారు, లే. నే చెప్పేది విను. ఏవేం చెప్పాలో - లేనిపోంది నీ బతుకు పాడుచేసు కోకు" అన్నాడు. తన గొంతులోని ఆతృతని బలవంతంగా కప్పెడుతూ.

రంగనాథం కోపానికెదురుగా పోలీసులు బలమైన కవచం.... ఆ సమయంలో పిరికి రంగనాథంలో ఇంకా పిరికిగా భయాన్ని ఇంజెక్ట్ చేశాడు తండ్రి.

వణుకుతున్న రంగనాథాన్ని వణికే చేతుల్తో లేవదీశాడు తండ్రి. పక్కకి వసంత నుంచి, జీవితం నుంచి, ధైర్యం నుంచి పక్కకు తీసికెళ్ళాడు - ఆ ఇంటినిండా వున్న చీకటిని కమ్ముకున్న తెల్లటి ముసుగులోకి.

• *జ్యోతి మాసపత్రిక, దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక, 1969*

• *యుగ్ ప్రభాత్, 1-7-1971 (హిందీ)*